

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **S. S.**, zastoupená Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 5. 2005, č. j. 63 Az 195/2004 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2004, č. j. OAM-2959/VL-07-11-2004, byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdější předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu jsou problémy jejího manžela s neznámými lidmi, kteří jim vyhrožovali, napadli manžela a pokusili se jim zapálit dům. Tyto skutečnosti nelze podřadit důvodům pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný se pro nadbytečnost nezabýval podmínkami pro udělení azylu podle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, ani překážkami vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 12 zákona o azylu.

Žalobkyně navrhla, aby Krajský soud v Ostravě napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 5. 5. 2005, č. j. 63 Az 195/2004 - 17, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu, a ze všech úkonů učiněných žalobkyní je zřejmé, že neopustila Ukrajinu z těchto důvodů. Žalovaný měl dostatečné podklady pro rozhodnutí, žádostí žalobkyně se zabýval odpovědně a svědomitě a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobkyni byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřila k podkladům, případně navrhla jejich doplnění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Krajský soud neshledal námitky žalobkyně důvodnými a žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) včas kasační stížnost z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítala, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda lze na případ stěžovatelky vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Ve své domovské zemi se údajně dostala do potíží kvůli politické agitaci ve prospěch opozičního kandidáta na prezidenta. Osoby spojené s vládou garniturou jí pronásledovaly, vyhrožovaly jí smrtí, jejího manžela zbily a vhodily do jejich bytu zápalnou láhev. Stěžovatelka tak byla ohrožena na zdraví i na životě, ochranu u státních orgánů, které jsou součástí stávající politické garnitury, stěžovatelka nehledala, nezbylo jí než vycestovat ze země. Stěžovatelka uzavřela, že byla v domovské zemi pronásledována pro své politické přesvědčení. Dále argumentovala čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Žalovanému vytýkala, že nedostatečně provedl dokazování, a proto nemohl spravedlivě rozhodnout. Stěžovatelka rovněž namítala, že krajský soud je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí správního orgánu z hlediska dodržení procesních předpisů též v případě, že žaloba obsahuje pouze výčet ustanovení správního řádu, která správní orgán porušil. Stěžovatelka konstatovala, že žalovaný nedostatečně provedl dokazování ve věci, a označila odůvodnění rozhodnutí žalovaného za nedostatečné. Poukázala na skutečnost, že žádost jejího manžela byla posuzována podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, zatímco její žádost byla posouzena podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Stěžovatelka namítala, že jí v případě návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, a to z důvodu její žádosti o udělení azylu v České republice. Stěžovatelka se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, kterými se však žalovaný ani krajský soud nezabývali. Stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky. K rozdílnému posouzení žádosti stěžovatelky a jejího manžela žalovaný poznamenal, že stěžovatelka neuvedla žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu, a každá žádost o udělení azylu

se posuzuje samostatně. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné ... (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 419/2004).

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil žalobu stěžovatelky a shledal, že tato žaloba obsahuje pouze paragrafový výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která podle názoru stěžovatelky žalovaný porušil, a dále odkazuje na výpovědi stěžovatelky při pohovoru a obsah správního spisu.

Nejvyšší správní soud proto považuje za nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. veškeré námitky stěžovatelky směřující proti rozhodnutí a postupu žalovaného, neboť stěžovatelka tyto námitky neuplatnila v žalobě, ačkoli tak učinit mohla.

Z textu kasační stížnosti tak vyplývá pouze jediná přípustná námitka týkající se podrobnosti soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí a správního řízení jemu předcházejícího z hlediska dodržení procesních předpisů v případě žalobních bodů formulovaných odkazem na ustanovení zákona, která podle názoru stěžovatelky žalovaný porušil.

Stěžovatelka tedy kasační stížnost podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě neshledal. Kasační stížnost proto není důvodná.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41).

Krajský soud napadené rozhodnutí včetně postupu žalovaného náležitě přezkoumal, v obecné rovině posoudil, zda nedošlo k porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která stěžovatelka číslu paragrafů označila v žalobě, a dospěl k závěru, že tato ustanovení žalovaný neporušil a námitky žalobkyně nejsou důvodné.

Vzhledem k tomu, že tyto námitky byly vzneseny pouze v obecné rovině, posoudil krajský soud pouze obecný soulad vydaného rozhodnutí a postupu správního orgánu s procesním předpisem, neboť není namístě, aby soud suploval stěžovatelku a domýšlel si možná pochybení správního orgánu.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, jak detailně krajský soud přezkoumal rozhodnutí a postup žalovaného. Citovanou námitku stěžovatelky, že krajský soud je povinen přezkoumat napadené rozhodnutí a správní řízení jemu předcházející z hlediska dodržení procesních předpisů i v případě, že stěžovatelka v žalobě pouze vyjmenovala ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které podle jejího názoru žalovaný porušil, aniž uvedla konkrétní skutkové důvody, shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou, neboť krajský soud tento postup dodržel.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uvedené v kasační stížnosti nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu